

FINITA ÉVA

Hádészhoz féluton

Hádész honába vitt a világod
testvérkém, drága Perszephoné
de már árnyadat sem találok.
Üszkös tavaszban, idegenben
hogymint simítsak lágyan a lelken?
Távol a tenger morajától
a fényektől, a villódzástól
benned tüzek morajlanak
és mind a mélység téged gyászol.

Lelked kis fénysugárra tenném
és elüldögnék vigyázón
az alkonyon, a sűrű estén.
A hűvösökbe mártva kínod
a szíved fájdalmát megenném.

Teste ha nincs már, csak a hamva
hogymint térdelnék elé zokogva...
Édes lelkemnek mondanám őt
kivarázsolnám mind a régi
belé maródott bajt, hiányok
erőtleneségek sok kudarcát.
Amíg még érzek. Amíg látok.

Égi és földi kertek

A kert kitakarta magát
fénylik a gyümölcsfaág
éled az umbra a földön
napra hasal a világ.

Mintha ez lenne könnyebb:
eltűnnek az égi könnyek
tűszúrás – fényekkel játszik
csipkefa, míg földre görnyed.

Nem vezet út fel az égig
Nap és Hold hiába fénylik
zárt rendszerében a létünk
gránátalmája érik.

Égen és földön a kertek
az alsó világra lelnek
(minden, mi teljesül: három)
Párkákkaal nem feleselnek.

Vérhold

Vérhold. A titkok tört homálya
bazaltkövekbe ütközik.
Áttúnik felhőkön a fátyla
szaggatva leng a holt hidegre
az erdei kiégett csöndre.
Halott a lélek, szája üszkös
és mozdulatlan, mint az úttest
hol árnyékát viszi világgá
egy bűnös lélek szenvedőn.
Ki járna itt, ha ők se jönnek
erre az idegen vidékre
ebbe a márciusi télbe
az egek huzatos zúgása
kinek is fájna? Csak nekik.

A lelkeken megül a pára.
Leccsapódik a barna rögre
hallgatózik a vér szagára.
Az elmúlásban van az erdő
erdőbe költözött a múlás
boldogtalanság erdejébe.
Úgy szaggatják húsig a testet
a léleksebeket járt nyársak
a holdhidegben! Meg ne álljon
az óra itt, mert vészidő van!
Ha farkas járna a vadonban
ha róka kullogna az úton
ha fácánkakas kakkja szólna
felébrednének tán a holtak.
De itt jéghideg nyugalom van.
Elfogadás, beletörődés
mert megtörette már a sorsa
a réges régtől szenvedőt.
Csak ne sajogna úgy a lélek
ne látna oly tisztán a szempár
ne reszketne a félelemtől
az összeszorított torok...

Pihenjenek az angyalok...
Mert terhet vittek ők is akkor
mikor a végső jaj kihallott.
Gyógyulj, szempár, ó, szív, tapaszd
magadra rémült búcsúmat!